

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8321200411
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8321200411.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Viery Zolňakovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 37927795, proti žalovanej: A. N., M.. XX.X.XXXX, Q. C. XXX/XX, XXX XX P., o zaplatenie 705,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 11Csp/17/2021-73 zo dňa 26.8.2021, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd žalobu zamietol a žalovanému vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 3.2.2021 voči žalovanej domáhal zaplatenia istiny vo výške 274,08 eur, zmluvnej pokuty vo výške 431,74 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 66,02 eur od 7.2.2018 do zaplatenia, zo sumy 60,97 eur od 10.3.2018 do zaplatenia, zo sumy 52,48 eur od 7.4.2018 do zaplatenia, zo sumy 52,48 eur od 8.5.2018 do zaplatenia a zo sumy 42,13 eur od 7.6.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 489, § 491 Občianskeho zákonníka a § 44 ods. 1, 5, § 43 ods. písm. a), § 43 ods. 12 písm. b), § 43 ods. 13 všetko Zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách ako aj § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka.

4. Vychádzajúc z dôkazov predložených zo strany žalobcu súd prvej inštancie má za dostatočne preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou došlo dňa 20.12.2017 k uzavretiu platných zmlúv o poskytovaní verejných služieb s tým, že časť ich obsahu bola určená odkazom na všeobecné podmienky a cenník. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytoval žalovanej služby mobilného hlasu program W. H. volania a služby pripojenia k internetu L. L. a tá sa zaviazala platiť cenu za poskytnuté služby. Záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania, je regulovaný špeciálnou právnou úpravou, a to zákonom č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách.

5. Súd prvej inštancie v prvom rade skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok

uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdených povinností na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009) Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku voči žalovanému na žalobcu, a keďže zákon v prípade takéhoto postúpenia vyžaduje splnenie viacerých podmienok, súd splnenie týchto podmienok preskúmal.

6. Podľa zákona o elektronických komunikáciách (§ 43 ods. 13) spôsobilým predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy podniku a skutočnosti, že klient je napriek tejto výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky telekomunikačným podnikom, pričom musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. (pozri aj rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/34/2020 zo dňa 29.9.2020, sp. zn. 3CoCsp/37/2020 zo dňa 24.11.2020)

7. Žalobca síce súdu prvej inštancie predložil faktúry vystavené dodávateľom telekomunikačných služieb, ale tieto podľa názoru súdu nie je možné považovať za výzvu v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách. Podľa legálnej definície (§ 71 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty) faktúrou je každý doklad alebo oznámenie, ktoré je vyhotovené v listinnej forme alebo elektronickej forme podľa tohto zákona alebo zákona platného v inom členskom štáte upravujúceho vyhotovenie faktúry. Faktúra teda plní predovšetkým funkciu kontroly dane z pridanej hodnoty, ktorú je povinný odvieť dodávateľ z dodania tovaru alebo služby. Faktúra nemusí obsahovať a ani neobsahuje poučenie pre dlžníka o možnosti postúpenia pohľadávky. K postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu - P. A., J. P. na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. došlo ku dňu 9.7.2020, pričom v konaní bola preukázaná len výzva žalobcu zo 25.1.2021, ktorou žalobca vyzýval žalovanú na zaplatenie postúpenej pohľadávky.

8. V konaní preto nebolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky bola žalovanej doručená výzva v zmysle § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, v dôsledku čoho nie je možné posúdiť naplnenie podmienky omeškania s plnením dlhu viac ako 90 dní po doručení výzvy. Omeškanie dlžníka viac ako 90 dní musí nastať až po doručení výzvy na úhradu dlhu, keďže už len zo samotnej štylizácie vety „...ak je napriek písomnej výzve podniku jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní...“ možno vyvodiť, že omeškaniu dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní musí predchádzať písomná výzva podniku, ktorá došla do dispozičnej sféry dlžníka.

9. V prvom rade má žalobca povinnosť tvrdenia, pričom na ich podporu v zmysle ustanovenia § 132 CSP je povinný označiť dôkazy a tieto pripojiť k žalobe, ak to ich povaha pripúšťa. Súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Dôraz sa kladie na procesné úsilie strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu. Vo vzťahu k uvedenému súd zdôrazňuje, že strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Žalobca na výzvu súdu zo dňa 21.5.2021, kde súd prvej inštancie uviedol, že nemá v tejto veci preukázanú jeho aktívnu vecnú legitímáciu, nereagoval.

10. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky, a to jednak že sa doručila výzva dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a jednak, že uplynula doba 90 dní omeškania žalovaného pred postúpením po doručení výzvy, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nebola na žalobcu platne postúpená, žalobca nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia, aktívne vecne legitímovaný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobu zamietol.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčísliła a podľa obsahu spisu jej ani žiadne

trovy v konaní nevznikli. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu, ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Súd prvej inštancie preto v danej veci s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

12. Proti tomuto rozsudku ako celku podal žalobca včas odvolanie s tým, že svoju aktívnu legitímáciu v tomto spore preukázal oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanej zaslané na adresu zasielateľa písomných listín uvedenú v Zmluve o poskytovaní verejných služieb. Zároveň za účelom aktívnej legitímácie predložil súdu aj zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 8.7.2020 spolu s identifikáciou postúpenej pohľadávky, ktorou preukazuje postúpenie žalovanej pohľadávky počas prebiehajúceho sporu. Zároveň predložil aj faktúry svojho dodávateľa, ktorými žalobca preukazuje splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z.

13. Zároveň žalobca poukazuje na to, že jeho právny predchodca opakovane vyzval žalovanú na zaplatenie peňažného dlhu pred postúpením pohľadávky. Žalovaná napriek písomným výzvam právneho predchodcu svoje dlhy nezaplatila a do omeškania s jeho zaplatením sa dostala viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko bola žalovaná napriek výzvam právneho predchodcu žalobcu viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho dlhu voči podniku, na ktorého zaplatenie bola preukázateľne vyzvaná, boli podľa žalobcu splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. S poukazom na uvedené preto žalobca v rámci svojho odvolacieho návrhu žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil v súlade s petitom tohto odvolania s tým, že proti žalovanej si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

14. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

15. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16. Z vykonaného dokazovania vyplýva a nebolo sporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu P. A., J..P., a žalovanou bola dňa 20.12.2017 uzatvorená zmluva o poskytovaní verejných služieb.

17. Dňa 8.7.2020 bola podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávok medzi spoločnosťou P. A., J..P. a žalobcom v tomto konaní. Závazkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania je regulovaný špeciálnou právnou úpravou zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „ZoEK“)

18. Podľa § 43 ods. 13 ZoEK, ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

19. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.06.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

20. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 43 ods. 13 ZoEK môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy podniku a skutočnosti, že klient je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky telekomunikačným podnikom. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

21. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

22. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca výzvu na zaplatenie pohľadávky zo dňa 25.1.2021, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy, ako aj faktúry, ktoré právny predchodca žalobcu vyúčtoval žalovanej, poskytnuté služby považoval za výzvu v zmysle ust. § 43 ods. 13 ZoEK. Zároveň žalobca v rámci svojho odvolania predložil oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka (č.l. 87 súdneho spisu), ktorým oznamuje, že právny predchodca žalobcu (P. A., J..P..) postúpil pohľadávku voči žalovanej spoločnosti - žalobcu. Uvedené oznámenie o postúpení datované ku dňu 22.7.2020. Z uvedeného jednoznačne podľa odvolacieho súdu plynie, že nebola dodržaná zákonná lehota 90 dní v zmysle § 43 ods. 13 ZoEK, keď žalobca nepreukázal doručenie kvalifikovanej výzvy žalovanej 90 dní pre postúpením pohľadávky, keď doručenie vyššie uvedených listín do vlastných rúk žalovanej nijako nepreukázal s tým, že obsahom spisu sú iba faktúry a výzva bez dokladu o čo i len neúspešnom doručovaní žalovanej na adresu uvedenú v zmluve o poskytovaní služieb. Zároveň odvolací súd dodáva, že faktúry nemožno v zmysle § 43 ods. 13 považovať za výzvu, nakoľko tieto neobsahujú poučenie dlžníka o možnosti postúpenia pohľadávky. K postúpeniu pohľadávky právneho predchodcu žalobcu na žalobcu došlo dňa 8.7.2020 s tým, že nebolo preukázané splnenie podmienok uvedené v § 43 ods. 13, nakoľko žalobca nepreukázal doručenie výzvy žalovanej. V dôsledku uvedeného nie je možné posúdiť naplnenie podmienky omeškania s plnením dlhu viac ako 90 dní po doručení výzvy.

23. Z ust. § 43 ods. 13 ZoEK jednoznačne vyplýva, že omeškanie dlžníka viac ako 90 dní musí nastať až po doručení výzvy na úhradu dlhu, kde už len zo samotnej dikcie ustanovenia „...ak je napriek písomnej výzve podniku jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní...“ možno vyvodit', že omeškaniu dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní musí predchádzať písomná výzva podniku, ktorá došla do dispozičnej sféry dlžníka. Iný výklad tohto ustanovenia preto podľa názoru odvolacieho súdu ani neprichádza do úvahy. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, teda žalovaného. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi. V súvislosti s písomnou výzvou je potrebné dodať, že vo vzťahu k tejto listine nebolo preukázané, že by bola žalovanému aj doručená.

24. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 43 ods. 3 ZoEK (doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky, omeškanie dlžníka viac ako 90 dní napriek výzve veriteľa), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka.

25. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti má odvolací súd za to, že táto podmienka pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 43 ods. 3 ZoEK splnená nebola a tým ani nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu.

26. V kontexte uvedeného je potrebné si uvedomiť, že v zmysle zásad platného civilného procesného kódexu, je to práve žalobca, ktorý nesie dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena na skutočnosti, ktoré tvrdí. V danom prípade je však zrejme, že žalobca si dôkaznú povinnosť nespĺnil.

27. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď

určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná.

28. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa.

29. V ustanovení § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú ingerenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

30. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých a vykonaných dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

31. So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je tak zrejmé, že právny predchodca žalobcu nespĺnil zákonom vyžadované podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle ZoEK, v dôsledku čoho je potrebné postúpenie predmetnej pohľadávky posúdiť ako neplatné.

32. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nebola na žalobcu platne postúpená, žalobca nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia, aktívne vecne legitimovaný.

33. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnej žalovanej. Z obsahu súdneho spisu však vyplýva, že žalovanej v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto mu ich náhrada nebola priznaná (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 CSP). Procesne neúspešný žalobca nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemá, preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

35. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).